

[Christmas Møller.]

afhjælpe Arbejdsløsheden indenfor Landbruget. Jeg har nok før hørt, at man har givet Udtryk for, at en forceret Udstyknings gennem Byggevirksomhed og andet kunde hjælpe meget, men at det skulde kunne afhjælpe Arbejdsløsheden indenfor Landbruget, har jeg ikke hørt tidligere. Men var disse Bemærkninger ejendommelige og efter mit Skøn fuldkommen vildledende, var de Bemærkninger, Statsministeren derefter kom med; jo af en fuldkommen fantastisk Karakter. Den højtærede Statsminister sagde, at det, det gjaldt om, var at løse Militærspørgsmaalet, at faa Formueskattelettelsen afskaffet, for saa vilde der blive Midler til sociale Reforme og til Skattelettelse. Jeg tror jo, at det vil være rigtigt af den højtærede Statsminister i Stedet for nu at gentage her, hvad han har sagt ude omkring, at besvare det Spørgsmaal, hvor meget han regner med der kan være af Lettelse paa Militærudgifterne, og hvor meget han regner med, at Formueskattelettelsens Bortfald vil betyde. Lad os saa stille dette op overfor sociale Reforme, overfor Udgifter til ekstraordinær Arbejdsløshed, som man vil have, hvad bliver der saa af Skattelettelse for den Del af Erhvervslivet, som i Dag arbejder under trange Vilkaar?

Derefter kom den højtærede Statsminister med nogle Udtalelser, som jeg maa bede Statsministeren forklare det høje Ting. Statsministeren talte om Bevogningskorpsets Indtjeningsevne. Hvis dette nu er rigtigt, fordi vi altsaa faar et Korps, som faar saa og saa store Indtægter, maatte man med nøjagtigt samme Ret kunne tale om dette Forhold under den gældende Militærordning, og jeg vilde gerne have, at den højtærede Statsminister vilde forklare, hvad han overhovedet mente dermed, og navnlig vilde jeg finde det formaalstjenligt, om Statsministeren vilde give Besked om, hvad han tænker sig sparet paa Militærvæsenet, hvad han tænker sig af Indtægt af Skattelettelsens Bortfald, og hvorledes disse Beløb derefter fordeles over de enkelte Konti. Thi det er rimeligt og naturligt, at Statsministeren ikke bevæger sig i Almindeligheder, men klart og tydeligt giver os Besked.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har jeg kun en enkelt Bemærkning at gøre udover dem, jeg allerede har fremsat overfor ham. Det ærede Medlem talte om, at man ved dette og ved Bemærkninger fra vor Side vilde forsøge at skabe en Stemning imod den Indsamling,

der er iværksat. Jeg tror, at der kunde gøres adskillige Bemærkninger om denne Indsamling, og jeg har ogsaa en enkelt at gøre til Socialministeren om det, som jeg vil fremsætte under Behandlingen af den næste Sag. Men jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at der er ingen i dette Land, som har gjort mere for at skade den private Indsamling og den nødvendige private Velgørenhed end det ærede Medlems eget Parti, gjort det om Sommeren med Feriebørnene ofte og gjort det ved Juleindsamlingerne, hvor man har talt om de Fedtskillinge, som her skulde komme fra den saakaldte Overklasse. Hvis det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen virkelig nu er omvendt, saaledes at han er klar over, at i dette Samfund er en saadan Indsamling nødvendig — og det har Socialministeren jo givet Udtryk for ved selv at tage hele dette Spørgsmaal i sin Haand —, saa skulde det ærede Medlem meget, meget hellere selv være staaet op her og have gjort Afbiyg for alle de Synder, han ogsaa i denne Sag har paa sin Samvittighed.

Jeg tror da, man kan sige, at de Forhandlinger, der har fundet Sted her, det Svar, som den højtærede Statsminister har givet paa Forespørgselen — hvor Statsministeren altsaa valgte den Fremgangsmaade hurtig at besvare det, og det skal jeg ikke kritisere, det er jo hans egen Sag, men hvor det altsaa var ham om at gøre at give Befolkningen og Rigsdagen her klar Besked om, hvad denne Regering vilde paa det erhvervsmæssige Omraade, thi det har jo hele Tiden været denne Regerings Synspunkt, at Arbejdsløshedshjælp, Krisehjælp, kunde kun være Hjælpeforanstaltninger, det vigtigste var at skaffe Arbejde, og det er jo ogsaa de paagældendes eget Krav —, viser, at denne Regering er fuldkommen blank. Vi har fra Regeringen ikke faaet Forslag i nogen Retning; der er ikke af Regeringen eller Statsministeren — som jo i Dag lagde sin Tale mere an som socialdemokratisk Statsminister, end han nogen Sinde har gjort det i den Tid, han har siddet i Spidsen for Koalitionsregeringen — sagt eet Ord herom, ikke een Anvisning havde han at give.

Jeg tror, der kan være overmaade meget i den Betragtning, som jeg tidligere har nævnt, om, at man med Hensyn til en smidig Handelspolitik, Toldforanstaltninger o. s. v. maa lade Regeringen have et afgørende Ord at sige, i den Forstand, at den maa, saa vidt det er gør ligt, tage Initiativet. Vi for vort Vedkommende peger nu som